

BOLETÍN AR- QUEOLÓGICO

EPOCA II

OCTUBRE-DICIEMBRE DE 1918

NÚM. 21

L'EXCM. I ILM. SR. DR. D. ANTOLÍ LÓPEZ PELÁEZ

ARQUEBISBE DE TARRAGONA

Es amb la més profunda pena que hem de donar compte de la sorprenenta mort de nostre venerable Prelat i il·lustre consoci l'Excm. Sr. Arquebisbe Dr. D. Antolí López Peláez. (A. C. S.), ocorreguda a Madrid el 22 de Desembre actual.

Unes quartilles d'immens pesar per pèrdua tan irreparable, mentres nostra REAL SOCIEDAD ARQUEOLÓGICA li prepara solemne sessió per a enaltir i perpetuar la seua justa fama i el seu extraordinari valer.

Tota Espanya s'ha conmogut; vibrants i encomiàstics articles, se li han dedicat; nosaltres afegirem, plens de condol, paraules nascudes de la veneració, de l'entusiasme i de l'afecte que li professàrem sempre. Fòu un protector nostre extraordinari i un mestre.

Al corre de la ploma, mancats d'espai, direm nostre judici i espremerem nostre respecte tot.

Fóu un home plè de voluntat, d'erudició, d'estudi, incansable, afectuós, un zelosíssim Pastor. Dotat d'una claríssima penetració, amb sa vista d'acer arribava a l'ànima; coneixia a les persones en una conversa, en una frase, i sabia utilitzar-les, empresonant-les, per al bé de la religió, de l'art, de la caritat, de qualsevol manifestació educativa.

Coneixedor de les vives aspiracions de Catalunya, s'hi sumà desseguida i éren sorprenents i emocionants els seus progresos en parlar català i l'afecte dels seus propòsits; això li recaptà les simpaties de tots.

Són innombrables els cassos d'esforç sobrehumà amb que sorprenia. Els seus dies semblaven en éll més llargs que en altres, no sabia reposar. Visió clara de tot assumpte, per complexa que fós, férria voluntat per a escometre'l desseguida fins dur-lo a terme sense repòs, cristiana i exemplar modèstia en l'èxit.

Greu malaltia minava la seva vida, éll ho sabia, mes el seu deure éra abans que tot.

¡Breu i feconda vida la seva! Breu el seu pas per nostra diòcesi, però immortalitzat per les seves obres.

Es impossible seguir-lo pas a pas. Nosaltres, que'ns honrarem amb sa afectuosa benevolència, podríem referir detalls íntims que corpiren.

La seva constant preocupació va ésser el «Musseu diocesà». El seu cultíssim esperit logrà fer el miracle d'aqueix Musseu, que és el seu digne i immortal monument.

L'art cristià ha perdut un apòstol actiu i fervorós i culte; nostra diòcesi un gloriós Pastor; Catalunya un defensor fervent; el Senat espanyol un ardit parlamentari; les lletres pàtries un erudit, un polígraf experimentat; l'oratória sacra un mestre de paraula eloqüentíssima, de fons sempre sòlit i rublert de profunda doctrina; els desgraciats un protector, un amic dadivós. Tants mérits, forçosament li han fet guanyar la glòria del Cel. La seua memòria no s'esborrarà de Tarragona!
